

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LUCIEN DESCAVES

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Ήτανε τέλη Δεκεμβρίου. Τά μαύρα κοράκια που πετούσαν επάνω από τους καταχρονισμένους δρόμους του χωριού Ντυσκέβ, έκραζαν ακατάπληστα εκείνο το βράδυ και ο κρύος αγέρας που φυσούσε τριγύρω στα κατάφερα δέντρα, είχε παγώσει όλη τη φύση. Στο τελευταίο σπίτι που ήτανε κτισμένο στην άκρη του χωριού, κατοικούσε ο κορρέας Φιλμπέρ μαζί με τη γυναίκα του, τη Κλημεντίνη, η οποία διατηρούσε σε μία γωνιά του κουρσίου του άνδρός της ένα πρόχειρο κατάστημα ψιλ. κών. Μία παλιά και ξεβαμμένη απ' τον καιρό πολυθρόνα για τους πελάτες, ένα παληοτραπέζο με μερικά άκαιρα τρία εργαλεία του κουρσίου, στον τοίχο ένας μεγάλος παληός και ξεθωριασμένος καθρέφτης, αποτελούσαν όλη την επίπλαση του κουρσίου του γέρω Φιλμπέρ. Στο ίδιο εκείνο δωμάτιο που ήτανε αρκετά ευρύχωρο, ύπαιχε και ένα κρεβάτι για το άνδρoγνο, καθώς και μία ξύλινη κούνια στην οποία κρεμότανε ένα μωρό, ηλικίας μόλις δέκα μηνών.

Εκείνη την ημέρα ο γέρω Φιλμπέρ δεν περίμενε κανένα πελάτη. Ήτανε Κυριακή και όλο το χωριό είχε ξυρισθ' απ' το Σάββατο.

— Έγώ γυναίκα, θά πάω λιγάκι στο καφενείο, είπε ο γέρω Φιλμπέρ, που είχε άρχισει να πλיתה πειά μονάχος του στο σπίτι.

Η γυναίκα του άπασχολημένη με το μωρό της δεν του έδωσε καμιά προσοχή. Ο Φιλμπέρ έβαλε το καπέλλο του και στηριζόμενος σ' ένα χοντρό μαστούνι, βγήκε από την άνοιχτη πόρτα και διευθύνθηκε προς ένα γειτονικό καφενεδάκι, στο οποίο εδύναξε τις ώρες που δεν είχε δουλειά. Δεν θά ελγαν περάσει ούτε πέντε λεπτά από την αναχώρησι του άνδρός της, όταν η Κλημεντίνη, η γυναίκα του Φιλμπέρ, άκουσε ξεαφνα δυό γερά χτυπήματα στην πόρτα, και συγχρόνως, μόλις σήκωσε το κεφάλι της, είδε να στέκεται μπροστά της, ένας άγνωστος άνδρας, που μόλις εκείνη τη στιγμή είχε περάσει το κατώφλι του σπιτιού της.

Ήταν ένας ύψηλός και ρωμαλέος άντρας, με κατάμαυρα μακριά γένεια και με πολύ άθλιο εξωτερικό, που σου κινούσε άμέσως την ύποψια και σ' έκανε να βάζεις πολλές κακές ιδέες με το νου σου.

— Καλημέρα! είπε ξερά ο άγνωστος, κιντάζοντας μ' ένα παράξενο βλέμμα τη γυναίκα του κορρέα.

— Ποιόν ζητάτε; ρώτησε άμέσως εκείνη κατατρομαγμένη.

— Έδώ δεν εινε το κουρσίο που ξυρίζονται οι χωρικοί;

— Μάλιστα, έκανε η Κλημεντίνη. Έδώ ειναι! Μά ο άντρας μου αυτή την ώρα λείπει...

Ο άγνωστος έρριξε ένα άγαπωπό βλέμμα γύρω του, το οποίο έκανε τη γυναίκα του κορρέα να παγώσει απ' το φόβο της.

— Μπορώ όμως να πάω να τον φωνάξω!... ειν' εδώ κοντά!... Ψιθύρισε σέ λίγο, δείχνοντας πως ήθελε να βγί από την πόρτα του σπιτιού της...

Ο άγνωστος όμως της έκοψε το δρόμο:

— Δεν υπάρχει λόγος της ελπε απότομα. Θά ξυρισθώ μονάχος... Είμαι πολύ βασιστικός...

Και συγχρόνως αφίνοντας το χοντρό μαστούνι του σε μία γωνία, έβγαλε το καπέλλο του και πήρε από το τραπέζι το πρώτο ξυράφι που βρήκε μπροστά του.

— Και ξέρεις; είπε σε λίγο γυρίζοντας το κεφάλι του προς τη σύζυγο του Φιλμπέρ... Σήμερα θά κόψω και τ'ά γένεια μου! Α! βέβαια! Δεν μπορώ πειά να γυρίζω στους δρόμους και να μπαίνω στα σπίτια χωρίς να με γνωρίζουν.

— Μόλις άκουσε τις τελευταίες αυτές λέξεις η Κλημεντίνη έννοωσε ένα ρίγος σ' όλο της το σώμα. Μαζεμένη κοντά στην κούνια του μωρού της, κιντάζε τον άγνωστο, ο οποίος είχε ήδη ξυρίσει το ένα μέρος του προσώπου του και έτοιμαζότανε να ξυρισθ' και από το άλλο...

Πέρασαν ακόμα μερικές στιγμές και ξεαφνα ο άγνωστος γυρίζοντας απότομα το πρόσωπό του, προς το μέρος της Κλημεντίνης κάμφωσε τα βλέμματα του επάνω της, αφίνοντας από τα χείλη του ένα ήληρό σαρκαστικό γέλοιο. Η Κλημεντίνη άφησε μία κραυγή έκπληξης και φόβου και έγινε κατακίτρινη. Ο άγνωστος που είχε μπροστά της δεν ήτανε πειά ένας άγνωστος. Τώρα πειά τον είχε αναγνωρίσει. Ήξερε καλά με ποιόν είχε να κάνει. Χωρίς να το θέλη, το μυαλό της γυναίκας του Φιλμπέρ, ξαναγύρισε πίσω σε μία λησιμονημένη σελίδα του βίου της.

***

Πέντε χρόνια πριν, ο στοβολώνας του Φιλμπέρ έπηρε

ένα βράδυ φωτιά. Μερικοί γειτόνοι που ξέρανε την οικονομική κατάσταση του κορρέα, διέδωσαν κορφα πως το είχε κάνει ελίτηδες για να πάρη την άποψήμωσι της Έταιρίας, στην οποία ήταν άσφαλισμένος. Η Κλημεντίνη όμως, επέμενε πως είχε ιδή κάποιο πρόσωπο να τριγυρίζει έξω από το στοβολώνα του ίδιο εκείνο βράδυ της πυρκαϊάς και πως θά ανεγνώριζε τον έδρωστί, αν της τον έφερανε μπροστά της. Η άστυνομία του Ντυσκέβ, ύστερα από μερικές ανακρίσεις, συνέλαβε 2-3 πρόσωπα ως ύποπτα μεταξύ των οποίων η γυναίκα του Φιλμπέρ είχε αναγνωρίσει τον ύποπτο άγνωστο, τον οποίο και υπέδειξε ως έμνηστητή του στοβολώνα της. Ο άνθρωπος αυτός, άλοικός καθώς ήτανε, έπεσε σε ένα σωρό αντίφάσεις, πράγμα που τον κατέστησε περισσότερο ύποπτο και τον έφερε στο έδωλο του κατηγορουμένου. Το ύποπτο παρελθόν του και η κακή υπεράσπιση της θέσεώς του, έπεισε τους δικαστές να τον καταδικάσουν εις πέντε έτων φυλάκιση. Μετά την έκδοση της απόφασεως και τη φυλάκιση του ένδχου εκείνου, οι Φιλμπέρ κατόρθωσαν να εισπράξουν πειά έλευθερία την άσφάλεια τους και με τα χρήματα αυτά ν' άνοιξουν αυτό το μικρό κουρσίο... Ήσαν πραγματικάς οι έμνηστητά του στοβολώνα, ο ίδιος ο Φιλμπέρ είχε βάλει τη φωτιά, μά όλα πειά ελγαν τελειώσει... Ένας άθλιος είχε κλειστεί γι' αυτούς στη φυλακή...

Στο διάστημα που διάρρεσε ύστερ' απ' αυτό το επεισόδιο, η Κλημεντίνη και ο Φιλμπέρ ελγαν πειά ξεχάσει τον άνθρωπο αυτό, που είχε καταδικασθ' εις αίτιας των...

Μά να όμως που τώρα, ύστερα από πέντε ολόκληρα χρόνια, ο άγνωστος αυτός ξαναγύρισε στο χωριό του και μάλιστα έμπαινε με τόση άνάδεια στο σπίτι τους, στο μαγαζί τους... Η Κλημεντίνη κιντάζοντας το πρόσωπο του άγνωστου, που είχε πειά τελειώσει το ξυρισμό της γενειάδας του, έννοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα, κάποιο άριστο φόβο, μά άλλόκοτη τύχη στη συνείδησή της... Χωρίς να θέλη σύρθηκε στο μικρό τραπέζι που χρησίμευε για ταμείο του μαγαζιού τους και εκεί περιμενε να ιδή που θά κατέληγε αυτή η ύπόθεση, και τι σκοπό είχε η ανέλιστη αυτή έπισκεψη του φυλακισμένου...

Ο άγνωστος, αφού καθάρισε καλά το πρόσωπό του, προχώρησε μερικά βήματα προς τη σύζυγο του Φιλμπέρ και της ελπε:

— Ωστε τώρα πειά μ' ανεγνώρισε; ε;... όραται!... Δεν πιστεύω όμως να ξεχάσεις πως μένει ακόμα και κάποιος λογαριασμός που πρέπει να κανονισθ' μεταξύ μας...

Η Κλημεντίνη κάτι πήγε να πη, αλλά δεν μπόρεσε. Δεν της έρχόντουσαν οι λέξεις στο στόμα... Η πρώτη σκέψης που της πέρασε απ' το μυαλό ήταν να φωνάξει βοήθεια. Μά φοβήθηκε. Ποιός ξέρει, ελπε μέσα της. "Αν άνοιξω το στόμα μου, μορσει να γίνουν μεγάλες ιστορίες έδώ μέσα... Χωρίς να το θέλη, έτοι έντελωσ από έν-

σπικτο, έκανε δυό βήματα προς την κούνια και πήρε στα χέρια της το μωρό παιδί της, που είχε άρχισει να κλαυθμυρίζη...

Ο άγνωστος επανέλαβε ζοηρότερα:

— Μη κάνεις πως δεν άκουϊ... Πριν φύγω απ' έδώ θέλω να με ξεφλήξετε... Έξ αίτιας σου πήγα στη φυλακή και εξ αίτιας σου έπαθα, ο, τι έπαθα... Σήμερα όμως θέλω κι' έγω την άνταμοιβή μου... Έμπρός!... Ξέρεις πως αν πω μία λέξη...

Τά μάτια της Κλημεντίνης ελγαν γεμίσει δάκρυα. "Ίκτευε με τά βλέμματα της τον άγνωστο, να μη έπιμνη, να μη ξεναφέρηη πάλι στο νου του αυτή την καλή ύπόθεση...

— Και τι ζητάς από μένα; ψιθύρισε τέλος μ' ένα τόνο παραπόνου.

Τά μάτια του άγνωστου πέσανε άπάνω στο τραπέζι του ταμείου.

— Πρέπει να μου δώσης όλα τά χρήματα που βρίσκοντ' εκεί μέσα!... άλλωδς...

Το σώμα της γυναίκας του κορρέα άρχισε να τρέμη. Παρ' όλιγο να πέρη το μωρό απ' τά χέρια της... Έκανε πάλι να φωνάξη, να καλέση σε βοήθεια, μά κρατήθηκε...

Πέρασαν μερικές στιγμές αγωνίας... Ο άγνωστος είχε έλθει κοντά της και περιέμενε...

— Έμπρός! τελειώνε!... Ας μη χάνουμε τον καιρό μας, άδικα, της ελπε.

Η Κλημεντίνη αναγκάσθηκε να ύπακούση. "Άλλωστε το χέρι της προς το τραπέζι ποδταν το ταμείο κι' άνοιξε το συρτάρι... Τά μάτια του άγνωστου άντίκρυσαν με άπληστία τις δεσμες των χαρτονομισμάτων που βρίσκονταν εκεί μέσα. Απότομα, άγρια, άρπαχτικά έδωκεν κοντά

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οί ρευματισμοί και η κληρονομικότης

Μεγάλοι έρευναί γίνονται τελευταίως στό Λονδίον πρός έξακρίβωσιν τής αιτίας τών ρευματισμών. Ένας από τούς διαπεπεσέους άγγλους παθολόγους, ο δόκτωρ Χάουγκ, εις μίαν τών άνωκείμενων ύποστηρίζει ότι τά αιτία τών ρευματισμών πρέπει ν' άποδοθούν άπ' ένος μόν εις τήν ύγρασίαν τού κλίματος, άπ' έτέρου δέ και εις τήν κληρονομικότητα.

Έκτός αούτου όμως, και ο καθηγητής τού Πανεπιστημίου τής 'Οξφόρδης, ο φυσιολόγος Ντάμπερξ, δέν φαίνεται νά διαφωνή μέ τήν άνωτέρω θεωρίαν τού Χάουγκ, φέρνει δέ πρός άπόδειξιν τών κληρονομικών αιτίων τής νόσου αυτής, τό έπιχείρημα ότι πλήθος μικρών πάσχον έκ ρευματισμών, άόχημ και εις ηλικίαν δύο μόλις έτών!

***

'Ο Σύλλογος τών 'Ξεσκούφωτων' και η θεωρίας των.

Οί «Ξεσκούφωτοι» οί όποιοι, ώς γνωστόν, έχουν ιδρύσει έσχατός στό Παρίσι και τών περιφημον όμώνυμον σύλλογον, αρχίζουν αγάσινά νά νά πληθύνονται, πρός μεγάλην άπελοσίαν τών πιλοποιών.

Μιά Παρισινή έφημερίς έρώτησε ένα γνωστότατο πιλοποιό, τόν Ζελο, ο όποιος έχρημάτισε επί πολλά έτη άποκλειστικός προμηθευτής τού βασιλέως Έδουάρδου τής Άγγλίας και όλων τών διασημοτέρων άνδρων τής έποχής μας, τι φρονει γιά τούς ξεσκούφωτους και γιά τή μόδα τους :

— «Η μόδα αυτή, άπήνησε ο Ζελο, δέν εινε Γαλλική. Μάς ήλθε από τή Γερμανία. Νομίζω όμως ότι μέ τή καινοτομία αυτή καταστρέφεται τελείως ή άνδρική κομψότης, ή όποία σηρίζεται μόνον εις τό άρτιον τής ένδμιασίας. Σήμερα υπάρχουν άνδρωποι που θέλουν νά καταργήσουν τό καπέλλο. Ώραία ! Τι θα καταργήσουν όμως ατιο ; Το σακκάκι ; Πολύ πιθανόν νά μή σεβαστούν ούτε αυτό. Άς περιφρομάστε λοιπόν στους δρόμους μέ τό πουκάμισο ! Κατά τήν τελευταία μεταπολεμική περίοδο παρατηρήσιτα μεγάλη άδιαφορία γιά όλα. Η όμφρέλλα ; Κατηργήθη από πολλού. Το μπαστούνι ; Φαίνεται σάν ένα πράγμα τελείως περιττό ! Ένα βάρος. Η κατάργηση όμως τού καπέλλου, εινε δίχως άλλο κομικωτάτη και άνθυγιεινή. Έκτός αυτών όμως, πρέπει νά έχομε ύπ' όψιν μας, ότι πάν ό,τι πρόέχεται από τήν Γερμανία, δέν εινε ορθόν νά τό μιμομεθα. Στην Άγγλία π.χ., οί κομφοί κύριοι, τών καλύτερων οικογενειών φορούν άκόμα τήν ήμίψηλον. Μου φαίνεται λοιπόν πως δέν πρέπει νά υπάρχουν ξεσκούφωτοι στη χώρα μας, εις τήν όποια άλλωστε, εινε γνωστόν, πόσο ιερός και άπαραιτήτος θεωρείται ο χαιρεισμός !...»

***

Πού ξοδεύονται τά περισσότερα αυγά.

Σύμφωνα μέ τήν τελευταίαν έκθεση τής έπιτροπής τού έμποριου τών αυγών και πουλερικών τού Λονδίνου, ή Άγγλία έξόδεψε περίου 19.000.000 λίρες γιά τήν προμήθεια αυγών εκ τού έσωτερικού. Από τό έσωτερικό και τας κτήσεις ή Άγγλία προμηθεύεται 5.700.000 αυγά ! Σύμφωνα μέ τήν στατιστική αυτήν επί 1.000 αυγών, τά όποια ξοδεύονται στην Άγγλία, τά 433 τά δίνει ή Άγγλία, ή Ουάλλια και ή Σκωτία, τά 95 ή Ιρλανδία, τά 5 ο Καναδάς και ή Νότιος Άφρική, τά 3 ή Αυστραλία, τά 138 ή Κίνα, τά 121 ή Δανία, τά 47 ή Ρωσία, τά 35 ή Ολλανδία, τά 22 ή Πολωνία, τά 22 ή Αίγυπτος, τά 21 τού Βέλγιου και τά υπόλοιπα 32 ή Ιταλία, ή Άργεντινή και ή Λιθουανία όμοι.

στη γυναίκα τού κουρέα, άπλωσε τό χέρι του πρός τό σφράκι κι έπιχε όλα σχεδόν τά χρήματα...

— Και τώρα, ειπε σε λίγο, μου φαίνεται πως ξεφλίησας τό χέος μας, έ;...

Η Κλημεντίνη έτρεψε τόσο που δέν πόρρεσε ν' άρθρωση λέξι. Τά χρήματα έκινετα ήσαν όλη τους ή παρουσία!... 'Ο άγνωστος τήβαλε στην τσέπη του κι έφυγε χωρίς καν νά τήν χαιρεισθή... Η Κλημεντίνη τόν ειλε νά τραβή πρός τό δάσος κι όταν πενή τόν έχασε άπ' τό μάτια της έπεσε κάτω λιπόθυμη!...

'Ο Θεός τούς τιμωροσε ! Τούς τιμωροσε σκληρά μέ τό ίδιο τό θύμα τους !...

Λεωνιδών Ντεσκάβ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ ΤΩΝ ΙΡΛΑΝΔΩΝ

Γιά νά μή φαίνεται ή τρύπα. Πώς έλιπσε νά πιάση τό καναρίνι. Η έξυπνάδα τού Ιρλανδού συνεταιρέυ. Πότε πέθανε ο... νεκρός !... 'Ο γέρω-Πάτ και ή τρύπια πεντάρα. Βρέ τούς λαποούτες !... Άκόμα μετρούσε !...

Γιά τήν άφέλεια, ή μάλλον γιά τήν κουταμάρα τών Ιρλανδών, διηρούντα καταληκτικά πράγματα. Νά μερικά άνέδοτα χαρκαηριστικά τής κλασικής άφέλειας τού λαού αυτού.

Κάποιος Ιρλανδός, άντελιφθη μιά μέρα ξαφνικά στό δρόμο, ότι στην μιά από τίς κάλτσες του ύπηρχε μιά μεγάλη τρύπα ! Τότε τραβήχθηκε άμέσως σε μιά άπόμυρη γωνία, βγάλε τήν κάλτσα του και τήν φόρεσε άνάποδα... γιά νά μή φαίνεται ή τρύπα !...

***

'Ενας Ιρλανδός, κάποιος τού Δουβλίνου, ειχε στό σπίτι του ένα κλουβί μέ ένα ώραιότατο καναρίνι. Κάποια μέρα έχασε άνοιχτή τήν πόρτα τού κλουβιού κι τό καναρίνι πέταξε και έφυγε.

Τότε ο Ιρλανδός έτρεξε γρήγορα-γρήγορα στόν δίαμοχο και τόν παρεκάλεσε νά διατάξη νά κλείσουν όλες ή πύλες τής πόλεως.

— Γιατί ; τόν ρώτησε μέ άλορία ο δήμαρχος.

— Γιά νά μήν μπορέση νά βγή έξω και νά φύγη τό καναρίνι μου ! τού άποκρίθηκε ο άφελής Ιρλανδός.

***

'Ενας Άγγλος, ένας Σκωτσέζος και ένας Ιρλανδός ειχαν ιδρύσει κάποτε ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα. Η δουλειές πηγαιναν πολύ καλά και ή εισπράξεις ήσαν ικανοποιητικές.

Κάποια μέρα όμως οί τρεις συνεταιροι άνεκαλύψαν ένα μεγάλο έλλειμμα στό ταμείο. Έλεγε ένα σεβαστό χρηματικό ποσόν. Υπεύθυνος φυσικά ήταν ο ταμίας.

Οί τρεις συνεταιροι συνήλθαν στό γραφείο τους και έρχισαν νά συσκέπτονται τι έπρεπε νά κάνουν στόν ταμιά.

'Ο Άγγλος επρότεινε νά τόν πετάξουν μέ τίς κλωτσιές από τό κατάστημα.

— Όχι, όχι, ειπε ο Σκωτσέζος. Πρέπει νά περιμένουμε άσπουν νά μάς πληρώση τά χρήματα που λείπουν άπ' τό ταμείο.

— Θα περιμένουμε πάρα πολλόν καιρό άφού τό ποσόν που λείπει εινε πολύ μεγάλο και ο μισθός τού ελάχιτσος, ειπεν ο Άγγλος.

— Νά σάν πω ένώ τι πρέπει νά γίνη ! φώναξε τότε θριαμβευτικά ο Ιρλανδός. Νά τού αυξήσουμε τόν μισθό ώστε νά μάς ξεπληρώση τό έλλειμμα γρήγορα!...

***

Κάποιος άλλος... έξυπνος Ιρλανδός συνάδευε κάποτε μιά κηδεία, όταν άκουσε άξαφνα ότι ο κηδεύομενος νεκρός ειχε βγάλε δυό φορές στην ζωή του βλογιά. Και ο άφελής Ιρλανδός ρώτησε:

— Έπαθε δυό φορές άπό βλογιά !... Και πότε πέθανε ; Τήν πρώτη ή τή δεύτερη φορά ;

***

Κάποια έπιτροπή μάεψε μιά φορά έράνουμ γιά νά τούς στείλη στους Ιεραποστόλους τής Άφρικής.

'Ο Πάτ ένας γερούλκανός, όταν πέρασε από μπρός του ή έπιτροπή έφραξε στό κοιλί της μιά πένα που ειχε έπάνω δυό τρύπες.

Έπειτα από ένα μίνυ,άκει που φώναξε κάος ο γέρω Πάτ, ειλε τόν χασάπη νά τού δίνη μαζί με τά ρέστα και τήν πένα με τίς δυό τρύπες.

— Βρέ τούς λαποούτες ! φώναξε τότε θυμωμένος. Καλά ύποπτευόμυνα έγω ότι τά λεφτά αυτά δέν θα φθάσουν στην Άφρική, α'λλά θα τά ξοδεύσουν έδώ πέρα...

***

'Ο ίδιος Ιρλανδός κάποτε που άρρώστισε έστειλε και φώναξε τόν γιατρό του.

'Ο γιατρός πήγε στό σπίτι του, έπιασε τόν σφυγμό του κι έπειδή ήταν κουρασμένος υπεβολικά, άκούμησε τό κεφάλι του στό προσκέφαλο τού άρρώστου και τού ειπε, γιά ν' άποφυγή τόν κόπο νά μετρή ο ίδιος τό σφυγμό του :

— Μέτρα κανονικά, ένα, δυό, τρία...

'Ο άρρώστος άρχισε νά μετρή, άλλα εν τώ μεταξύ ο γιατρός, που όκος είπαμε, ήταν κουρασμένος, άποκοιμήθηκε. 'Ο γέρω-Πάτ χάρη νά καταλάβη ότι ο γιατρός κοιμόταν μετρούσε εξακολουθητικά.

Και όταν έπειτα από κάμψωση όρα έξύπνησε ο γιατρός, άκουσε τόν άρρώστο νά λέη λαχανιασμένος :

— Έννέα χιλιάδες εκατόν είκοσι τρία... Έννέα χιλιάδες εκατόν είκοσι τέσσερα !... Ειχε πάρει δρόμο ο άνθρωπος !...